

Učitelj naj se ne čuti pred okrajnim šolskim svetom vedno le podrejenega in ponižnega služabnika, temveč on ga naj v nekaterih in potrebnih slučajih s svojo inteligenco prekaša ter ga naj ume upreči v službo lastne volje in razumnosti. Zakoni mu dajejo v ta namen dovolj opore.

Dohtar Tepka.

XIX.

Vprašanje: V vas, kjer službujem, prihaja neki tovariš iz sosednje šole poučevati v neko hišo, katere gospodar se jako postavlja.

Dejstvo samo na sebi, da tovariš pridno obiskuje to hišo, kjer poučuje itd., še ni graje vredno in nihče mu ne zavida tega koščka kruha.

Nekolegijalno pa se mi dozdeva njega postopanje, ker ni ta tovariš domačim učiteljem ničesar o tem omenil (vsaj meni ne). Njegova dolžnost bi pač bila, da bi o tem v prvi vrsti domače učitelje obvestil in vprašal, če nimajo oni ničesar proti temu, da on prihaja poučevati v drugo vas to in ono na izrečno željo dotičnega gospodarja.

Prepričan naj bi bil že v naprej, da mu ne bi nihče stopal na prste, — ker vsak ni za vse.

Tako postopanje bi bilo gotovo taktno in nihče bi se ne čutil užaljenega ali zapostavljenega.

Neoporečna resnica pa je, da tako ravnanje nobenemu ni všečno.

Kaj bi rekel n. pr. dotični cenjeni kolega, ako bi v vas, kjer on službuje, prihajal kak tovariš z druge vasi poučevati h kaki družini ter bi njega popolnoma zapostavljal in preziral.

Res, vzvišen je nauk, ki uči: »Česar nočeš, da drugi tebi store, tudi ti drugim ne stori.« Žal, da se malokdo ravna po tem.

Nejček, učitelj.

Odgovor: Vedenje dotičnega tovariša bi se moglo le tedaj netaktno imenovati, če ga z dotično hišo ne vežejo niti rodovinske niti posebne prijateljske vezi.

Dohtar Rovar.

Ukazi in odredbe šolskih oblastev.

K. k. Landesschulrat
für Krain.

Z. 1851.

Laibach, am 10. Mai 1904.

Auf dem Gebiete des Unterrichts im Freihandzeichnen machen sich allenthalben Bestrebungen nach Einführung neuer Methoden geltend, welche von der den gegenwärtig vorgeschriebenen Lehrplänen zugrunde liegenden Methode differieren.

Da es nun wünschenswert erscheint, der Lehrerschaft Gelegenheit zur Betätigung in dieser Richtung zu geben, um den Wert der neueren Methoden prüfen und sodann, auf Grund der hiebei gewonnenen Erfahrungen, eventuell an eine Aenderung der bisherigen Lehrpläne schreiten zu können, wird der k. k. Bezirks- (Stadt-) Schulrat in Gemäßheit des M. E. vom 3. Mai 1904, Z. 16.020 ermächtigt, an solchen Schulen, an denen nach der Überzeugung des Bezirksschulinspektors die betreffenden Lehrer sich die notwendige Erfahrung entweder in Fachkursen oder durch Selbststudium erworben haben, innerhalb des in den vorgeschriebenen Lehrplänen dem Zeichnen zugewiesenen Lehrstundenausmaßes versuchsweise auch Übungen im Zeichnen nach einer freieren Methode zu gestatten.

Hiebei kommt neben dem Erinnerungszeichnen, respektive dem Zeichnen aus dem Gedächtnisse vernehmlich das Zeichnen nach der Natur und als besondere Übung das Freiarmzeichnen in Betracht.

Der k. k. Bezirks- (Stadt-) Schulrat wird angewiesen, jene Schulen, denen die in Rede stehende Ermächtigung erteilt wurde, dem Landesschulrate bis Ende August 1904 bekannt zu geben.

Besonders betont sei hiebei nochmals, daß die gedachte Erlaubnis, soll ein mißbräuchliches Vorgehen hintangehalten werden, nur vollends vertrauenswürdigen Lehrpersonen erteilt werden darf.

Die k. k. Bezirksschulinspektoren werden bei der Inspektion einer Schule, rücksichtlich welcher eine solche Ermächtigung erteilt wurde, dem Betriebe des Zeichenunterrichtes ihre besondere Aufmerksamkeit zuzuwenden haben.

Auf Grund der gemachten Wahrnehmungen ist nach Ablauf des Schuljahres 1905/6 ein eingehender Bericht über die in dieser Richtung gewonnenen Erfahrungen anher zu erstatten.

Hievon wird der k. k. Bezirks- (Stadt-) Schulrat zur weiteren Veranlassung mit dem Auftrage in Kenntnis gesetzt, das Stigmenzeichnen, falls dies nicht bereits geschehen sein sollte, vom Beginne des Schuljahres 1904/5 angefangen, an allen Schulen des dortigen Bezirks unbedingt und ausnahmslos abzuschaffen.

Für den k. k. Landespräsidenten:
Schaffgotsch m/p.

Dopisi.

Kranjsko.

Učiteljska petindvajsetletnica. Dne 30. junija so praznovali v Ljubljani učiteljski abiturijenti iz leta 1879. svojo službeno 25letnico, ki se je je udeležilo sedem tovarišev; odsotna sta bila dva, eden zaradi bolezni, drugi pa zaradi oddaljenosti; prvi je pozdravil jubilate in opravičil svojo odsotnost pismenim, drugi pa brzobjavnim potom. Slavnost se je izvršila nepričakovano sijajno. Iz skromnega prijateljskega sestanka se je razvilo pravo učiteljsko slavje. Jubilanti so dobili iz raznih krajev slovenske domovine in celo iz daljne Srbije več pismenih in brzobjavnih čestitk. Skromno omizje, ki je štelo izpočetka sedem članov, je tekom popoldneva vedno naraščalo ter naraslo do blizu 50 članov. Poleg prijateljev in tovarišev iz Ljubljane in s kmetov so prihiteli k slavju tudi nekdanji sošolci, ki so pa že tekom študij ostavili učiteljišče, in sicer gg. Ignacij Borštnik, gledališki igravec iz Zagreba, Fran Stelè iz Kamnika in uradnik banke Slavije g. Avguštin Stamear. Navdušenje je bilo res veliko. K temu so največ pripomogli gg. pevci: A. Stefančič, Fr. Stele, A. Stamear, Janko Žirovnik, A. Likozar in drugi. To je bil res krasen dan, ki bo jubilentom in vsem prisotnim ostal dolgo časa v spominu. Pa tudi navdušenih napitnic ni manjkalo. Prireditelj sestanka, nadučitelj Jakob Dimnik, pozdravi najprvo svoje sošolce, potem nazdravlja vsem prijateljem in tovarišem, ki so se udeležili slavnosti in končno se pa spominja tovarišev, ki jih je že smrtna kosa pokosila ter jih položila v grob. G. tovariš Juraj Režek napije v daljšem govoru jubilentom, želeč vsem, da bi jim bila dana prilika, praznovati tudi 50letnico. In tako nadalje